

Celo leto stane K 10-40; pol leta K 5-20; posamezna številka 20 vin.
Inserati po dogovoru.

Današnji otroci.

Pepček: „Flancek, a ti les vec na veljames, de Meklaus nos? Le pucak, jest bom ze toj mam puvedu!“

Francek: „Plava lec! Le puvej; moja mama sama vec na veljame!“

Sramežljivost.

Sedanji novoimenovani štabni šef Schemua je rodom Slovenec in se je svoje čase, ko so imele pekovske žemlje pošteno velikost, pisal Žemlja. Ko pa so peki zmanjšali svoje izdelke do malone nevidne velikosti, sramovati se je začel vojaški dostojanstvenik svojega imena in se vsled tega prekrstil v Schemua. — Kdaj bo pa naše peke sram lastnih izdelkov?

Mnoge žene so kakor zdravniki: Uživajo veliko zaupanje, a ga ne zaslužijo.

„Kako dolgo pa stoji vlak v Domžalah?“

„Ti greš v vas, si naročiš slamnik po meri, in ko je gotov, se ž njim pokriješ in prideš prav zlagoma o pravem času.“

Višek pozabljivosti.

Profesor U. se je oženil. Priredil je svatovščino v gostilni, kamor je že kot fant zahajal ob večerih, ter povabil nanjo več svojih tovarišev in prijateljev. Ko se je družba že dokaj razvnela, ter je kazalec stenske ure kazal že na enajsto številko, vstal je profesor nenadoma, poslovil se prijateljski od družbe ter odhitel na veliko začudenje novoporočene ženske, na svoj fantovski dom sam. Pozabil je, da se je oženil.

Policijsko poročilo.

„— — — Ko sem hotel aretirati zločinca, zagrabil me je ta za vrat, izdrl mi iz nožnice sabljo, en zob iz čeljusti ter zakričal name: „Čakaj, zdaj te bo vzel hudič! kar pa je k sreči preprečil stražnik Pehov, ki mi je prihitel na pomoč.“

Ciganska.

Cigan ukrade tri stroke česnja. Zgrabijo ga in vlečejo pred sodnika. Ta ga obsodi na sto palic, ali da pojé ves vkradeni česenj. — Ciganu se zdi, da je lažje pojesti česenj, kakor biti tepen, pa začne jesti česenj. A kmalu se mu ustavi; že pri šesti glavici reče, da bi bil rajši tepen. — Biriči ga zgrabijo in s palicami po njem! A še hitreje nego česnja, se naveliča cigan palic in reče, da bo rajši jedel česenj. — Tako je nekaj časa jedel česenj, nekaj časa pa so ga topli. Čez dve uri je pojedel ves česenj in dobil tudi vseh sto palic. — Pa ga prašajo, zakaj se ni rajši takoj odločil za eno, ali drugo? Cigan odgovori:

„E, nisem bedak! Da sem dobil kar zapovrstjo vseh sto palic, bi šel k vragu, a da sem naenkrat pojedel ves česenj, bi bil počil. Tako sem lepo prigrizoval česenj k palicam.“

Lepi upi.

Pri učiteljevih so dobili prvega otroka. „Kako ime bi mu dali?“ vprašala je učiteljica svojega so-proga. „Ana!“ odgovoril je učitelj, „najbolje bo da začnemo po abecedi!“

Iskre.

Prava ljubezen je kakor smrt. Pride samo enkrat

Dobro obiskovana gostilna.

Gost: „Pijačo imate pa res pod psom! Ni čuda, da nimate nobenega gosta! Kdo bo pa pil tako „čorbo?“

Natakarica: „Prosim, gospod, to pa ni res, da bi ne imeli nobenega gosta. Ravnokar je odšel en gost in ga še lahko slišite, kako pred gostilno zabavlja!“

Tolažba.

„Celo leto mi že obljubuješ, da se poročiva, pa še sedaj ni nič! Ljudje že stegujejo jezike, ker me vedno obiskuješ, a v zakon me ne vzameš! To me zelo žalosti!“

„Nič naj te ne žalosti, saj ne bom več!“

Na trgu.

„Kuharica, čujte! Tu imate klobaso, ki ste jo ravnokar izgubili! Za najdenino sem si že odgriznil primerni kos!“

Tiskarski škrat.

Župan Starovaški je priredil vsem novoizvoljenim svojim svetovalcem na čast banket, na katerem je takoj, ko so povžili vsak svojo muho, poprijel besedo...

Razlika med gospodo in kmetom.

A.: V čem se razlikuje gospoda od kmetov?"

B.: „Gospoda se pri pijači brati med seboj, kmetje se pa stepó!“

A.: „V čem sta si pa slična?"

B.: „Da neslednji dan oba svoje dejanje — obžalujeta.“

Nesporazumljenje.

Sodnik (mlademu fantu): „Povej mi, fant, ali si že bil predkaznovan?"

Fant: „Ne, spred še ne, pač pa z adaj!“

Odkrito.

Tončka je imela komaj štirinajst let, ko je že vozila mleko s Posavja v Ljubljano. Ker je vedno pripeljala strankam še toplo mleko, vprašala jo je nekoč neka odjemalka, kako to, da je njeno mleko vedno še toplo, med tem, ko druge mlekarice pripeljejo popolnoma mrzlo mleko v Ljubljano.

„Menda zato“ odgovorila je Tončka, ker druge mlekarice vlivajo Savo v mleko, naša mama pa — krop!“

Nesreča.

Nekega zločinca je po izvršenem zločinu tako pekla vest, da je na — opeklinah umrl.

Pravila življenja.

Vsak naj svoje dolgove poplača, ko bi se moral zaradi tega še tako zadolžiti!

Ako ne misliš nikdar poravnati svojega dolga, obljubi upniku vsaj višje obresti!

Ne obdrži si po krivici pridobljenega denarja, temveč glej, da ga naglo — zapraviš!

Ogorčenje.

„Najprej mi je zdravnik prepovedal vživati preveč osoljeno, zdaj mi pa sam pošlje račun tako osoljen.“

Iskra.

Za mušico je žaba nevarnejša kakor lev.

V šoli.

Učitelj: „Ivan, kako se imenuje drevo, na katerem rastejo jabolka?“

Učenec: (molči.)

Učitelj: „Ti si neumen dečko! Ali se ne imenuje jablana? Ali si morebiti že kedaj videl na kakem drugem drevesu viseti jabolka?“

Učenec: „Da! Na božičnem!“

Mali filozof.

„Ata, pomagaj mi napraviti tale račun, ki ga imam za nalogo; jaz ga ne znam!“

Oče ogleduje nekoliko časa računsko nalogo, nato pa vrne sinčku nalogo: „Tudi jaz ne znam napraviti!“

„A, tako! Ker ti ne znaš računati, bom dobil pa jaz jutri dvojko!“

Z nikomur, tudi moja žena ne ve nič o tem —

Ali si se poročil?

Mesec dni je od tega, in zdaj sem najsrečnejši mož.

A kje je tvoja žena?

V kuhinji.

In kaj dela tam?

Večerjo pripravlja.

Tvoja žena pripravlja večerjo?

Da.

Neumni človek! Torej ti nimaš nobene kuharice ali kuharja?

Moja žena je tako priprostega stanu, kot jaz, in dela vajena, gospodarim, kakor znam —

Neumnost! Ali ti nisem rekel: bodi vse drugo prej, kot skopuh. Moj bog, ti pustiš svoji ženi kuhati! In to stanovanje — sicer ni slabo, to je resnica, a vendar ni tako, kot se za te spodobi. Za začetek je to celo zelo primerno, da se tvoje bogastvo tako hitro ne opazi, a vendar zapusti to stanovanje kakor hitro mogoče — najemi si lepše, sijajnejše, bogatejše, imej služabnike, razumeš? Začenjaj postajati gospod! Mislil sem, da ti je že zmanjkalo denarja, in zato sem ti zopet prinesel petdeset tisoč goldinarjev —

Hvala, stric, a jaz jih ne potrebujem.

To nič ne škoduje; tukaj jih imaš, ker sem jih že enkrat prinesel, tukaj, shrani jih.

Izročil sem mu svoto.

— Vrata so se odprla, in žena mojega varovanca je vstopila — prijetna, ljuba, nežna, plavalasa ženica. Predstavil me je za nekega oddaljenega sorodnika. Večerjal sem z njimi, in jih potem zapustil. Mladi mož me je spremljal.

Dozdevalo se mi je, sem govoril med vrati, dozdevalo se mi je, da sem jaz tvoji ženi antipatičen, cel večer me ni pogledala, in med govorjenjem se ji je poznalo, da je njena prijaznost prisiljena.

Ne verujte tega, ljubi stric, je zagovarjal svojo ženo, ne verujte tega; to je samo sramežljivost in ne neprijaznost — moja žena je majhna bojzljiva stvarica, kot vse mlade ženke —

Saj ni nič na tem, če je temu tudi tako, kakor sem rekel. Glavno je, da tebe ljubi.

Ona me ljubi! je zaklical, ona me ljubi neizrečeno, ljubi stric.

Opazil sem to, nečak, opazil sem to; to se je zcalilo na vsaki njeni besedi, in iz vsakega njenega pogleda.

In za vso to srečo, se imam vam zahvaliti, ker brez vaše pomoči bi mi bilo, bog ve kedaj možno, se poročiti.

Iz srca se veselim, ljubi nečak, da mi je bilo dano ustanoviti tvojo srečo, iz srca se veselim. In kako tudi ne? Saj je en del tiste sreče naš, katero povzročim komu drugemu. Zdravstvuj! Torej, kakor rečeno, zapusti to stanovanje, in si poišči drugo, tebi primerno,

najmi služabnike, in živi, kakor se sedaj tebi spodobi.
Kakor vam je ljubo stric.

Ko sem drugič obiskal Ternejevega nečaka, sem dospel k njemu skozi krasno sobo.

Sijajno pohištvo, množica služabnikov.

Vidim, da začenjaš živeti, ljubi nečak, popolnoma po mojem nasvetu. Kako pa ti ugaja tako življenje?

Vse bi bilo dobro, ljubi stric, je odgovoril, ampak odkritosrčno vam povem, da mi je nekoliko dolgočasno, kot rokodelec sem bil vaju dela. V začetku mi je ugajala lenoba, a sedaj sem se je že naveličal.

Neroden človek! S tolikim premoženjem in se dolgočasiti! Bogatašu se je treba samo ozirati po užitkih in zabave se mu nudijo na vse strani.

Poskušal sem že to in ono, a vse skupaj ni nič, ker vse nudi samo kratek, neznamenit užitek.

Ali kvartaš?

Ne.

Začni kvartati; to je najnedolžnejša zabava, in taka, katera ne postaja dolgočasna, ampak nam zmiraj bolj in bolj ugaja.

In če izgubim?

Dobiš zopet drugič.

In če zelo veliko izgubim?

Pridi k meni, toliko ne moreš tako hitro izgubiti, kakor lahko od mene dobiš. Izgubljajo pa samo bojazljivi igralci. Ako je čemu pregovor primeren, da se

samo korajžnemu sreča smehlja, potem se to tiče zagotovo tudi igralca.

Ternejev nečak je začel kvartati in postal je kmaľu ravno tako strasten, a ne tako srečen igralec, kot njegov ded, preden sem dobil jaz njegovo premoženje.

Črez nekoliko mesecev pride čisto obupan k meni, da ima že enega otroka, da družega pričakuje, in da je vse premoženje izgubil. Smejal sem se mu in ga potolažil z ravno tako veliko svoto, kot je bila prejšna. — Sedaj mu nisem rekel izkopati denar v hišici, ampak v gozdu poleg neke pečine, ker imam denar, zaradi večje varnosti na več mestih zakopan, ako se mi izgubi eden del, ohranim družega. Dan prej, ko sem začel pisati te liste, pride Ternejev nečak zadnjikrat k meni, veliko bolj potr!, kot prej kedaj.

Zakaj te skrbi, ljubi nečak, sem ga vprašal.

Zopet sem vse izgubil, je vzdihoval.

Je to vse? Otročarija.

Se nekaj me je zadelo. Moj ubogi ded je prišel pred nekoliko tedni v taki revščini (o kaj takega si ne more človek misliti) in pred nekoliko dnevi je umrl. Bog mu daj dobro.

Kaj? tvoj ded je umrl? sem zaklical.

Da.

Ha! Bog mu daj večni mir in pokoj — —

Toraj ti si vse premoženje zaigral?

Vse, kar sem imel.

No, nič ne de; takoj ti povem kje najdeš svoto, da si zopet pomagaš. Koliko otrok imaš?

Dva.

In ju ljubiš?

Neskončno!

In oni tebel!

Me tudi ljubijo!

In tvoja žena?

Ona živi samo zame in za moje otroke, to dobro bitje!

Glej — glej — torej tvoj ded, ubogi starček kje je pokopan?

Na našem pokopališču.

Na katerem prostoru?

Koj pri vratih, ker je vse polno.

Da že počiva ubožček. Toraj čakaj, jaz ti povem, kje je denar, a vedi, da je to največja in tudi zadnja svota, katero si dobil. Nimam več premoženja, a skrtil sem ga tako dobro, tja, kjer ga nobeden ne bi iskal, ker, priznavam, da sem bil v velikih skrbih zanj.

Kje bi ga iskal, ljubi stric? . . . o, sedaj bodem gospodaril, da bom lahko do smrti izhajal z njm.

Dovolj bodeš imel do dneva tvoje smrti, ne skrbi. Korak od severoiztočne strani vešal, dva čevlja globoko.

Korak od vešal.

Da, tam je, razumi me dobro: Korak od severoiztočnega podnožja vešal, dva čevlja globoko v zemlji.

Razumem. Sprejmite mojo zahvalo. Mojo najsrčnejšo zahvalo za vašo plemenitost. Hvala — — —

Zelo rad, zelo rad sem ti pomagal, ljubi nečak!

Odšel je. Sledil sem njegovim korakom oddaleč, da me ni opazil. Precej daleč od vešal sem se skrila v grmovju. On je šel v mesto, kakor sem pričakoval, po lopato. Ko se je stemnilo, sem ga videl prihajati — došel je do vešal — kopal je. Nazadnje seže v jamo in izvleče nekaj in omedli. Nedolgo za tem se prebudi — se ogleda — začne bežati — postoji — zopet se dvigne — in zopet beži. To je trajalo več ko dve uri, Bila je temna noč, brez mesečine, videl sem samo nekaj temnega, a iz vseh njegovih kretenj se je opazil največji obup.

Postal sem zaspan, vlegel sem se in zaspal.

Ko se drugo jutro prebudim, se je ravno solnce prikazalo na obzorju.

Bilo je ravno tako krasno jutro, kot pred šestindvajsetimi leti, ko so obešali mojega sina.

Pogledal sem proti vešalom.

Človek je visel na njih — — —

Ternejev nečak — — —

Sam se je obesil, z vrvjo, katero je preteklo noč izkopal, misleč, da je zaklad, in katero sem skrila tam.

Po cesti so prihajali ljudje, mahal sem jim, na pridejo bližje.

Prišli so in sneli samomorilca.

Tisto vrv sem jaz vzel in se oddaljil.

Šel sem na pokopališče, kjer je^mpočivala Roža, a ne k njenemu grobu, ampak k Ternejevemu in govoril:

Baltazar Ternej, ali slišiš moj glas? Poslušaj me, jaz sem Matija Andorlaki — — — Ti si mojega sina spravil na vešala po rablju, a jaz tvojega, da se je sam obesil na tista vešala, na katerih je visel moj sin, s to vrvjo, katero držim v roki, in katero polagam na tvoj grob. Obesi se z njo, kjer si, na tem ali onem svetu.

ZLATO TELE.

ROMAN.

SPISAL M. BLANK.

ZLATO TELE.

ROMAN.

SPISAL M. BLANK.

Prvo poglavje.

Ekspresni vlak iz Pariza, ki je imel samo prvi razred, spalne in jedilne kupeje in prostora komaj za šestdeset oseb, je obstal na glavnem kolodvoru v Nizi.

Med sneženo vihro je zapustil vlak Paris in moral prodreti med potjo večkrat čez meter visoke snežene plasti in hiteti dalje proti jugu, kjer so se vedno bolj topile snežene preproge na strehah vagonov in so se hitreje topile ledene svečice, ki so bile nanizane ob stopnicah in oknih kakor dragocen okrasek.

Solnce se je veselo smejalo z jasnega modrega neba, ob desni in levi železniške proge pa so se ponosno priklanjale vitke zelene palme. Njegove košate zelene krone so šepetale v vetru, kakor da pozdravljajo skrivnostno severne popotnike.

In zdaj je obstal vlak v Nizi. Samo par pasantov je izstopilo, vsi drugi so se vozili še naprej, tja do Riviere v paradiž in pekel sreče in nesreče — Monte Carlo. Nasprotno pa so mnogi vstopili v Nizi, da pridejo takoj s prvim vlakom in pravočasno, ko se odpre kazina.

Božanstvo zlatega teleta po preteku tisoč in tisoč let ni prav nič izgubilo svoje privlačne sile, nasprotno: sezidala se mu je krasna palača, medtem ko so ga Izraelci častili samo na prostem. In ne samo to, tudi število njegovih častilcev se je zelo pomnožilo in naraslo; od vseh delov sveta derejo skupaj, dasi zahteva vsako leto več žrtev, kakor jih zahteva paganski moloh.

Sprevodnik je zaprl vrata po vseh kupejih. Z rezkim žvižgom je zapustil vlak kolodvor. Potem je bežal skoro vedno ob morski obali in predor se je vrstil za predorom. Na desni strani se je širilo v sinjo nedogled svetlo morje, ki je pljusvalo ob breg, da so nekatere pene svetlikajoče se v solnčnih žarkih kakor biseri padale celo na železnična kolesa. Na levi strani pa se je dvigal holm za holmom, kakor da raste eden iz drugega, vsi porastli s citronami in drugim južnim sadjem.

Nato je zavil vlak zopet v tem predor.

>Villa Franche sur mer!< je stalo napisano na mali postaji ali ekspresni vlak je bežal naprej, kot da nima časa niti za hip v malem vojaškem pristanišču, kjer so stale v morju mogočne sive bojne ladje ne-

premično in tako mirno, kakor vkovane v morsko gladino . . .

Večina popotnikov je slonelo v svojih mehkih naslonjačih malomarno in brezбриžno za lepoto južne obali. Kajti vse to so videli že neštetokrat; njihove oči so se le takrat pozorno zasvetile, kadar je spregovoril kdo v bližini o tej ali oni izgubljeni ali dobljeni igri v Monte Carlu.

Samo dvoje mladih ljudi se je vsakokrat, kadar je zapustil vlak kak predor, veselo ozrlo po solnčni okolici, ki se je vsa svetila v bleščečih barvah. In brez dvoma bi vsakdo spoznal takoj na prvi pogled, da je to dvoje vroče se ljubečih bitij, ki sta na ženitovanjskem potovanju.

In resnično je bila to srečna dvojica, dvoje mladih ljudi namenjenih v solnčno Riviero.

Hubert Harlander in njegova mlada soproga Margareta sta bila več kot srečna. Že dve leti sta se ljubila prej, predno sta se zakonsko združila. Marsikatero težko preizkušnjo sta morala prestati v svoji ljubezni, da, mnogokrat sta se že sprijaznila z mislijo, da bo edino njuna skupna smrt storila konec vsem težavam, ali vendar so naposled zbežali ti temni oblaki in njima posijalo zlato solnce davno zaželjene sreče. Po čudnih potih se je priborila ta sreča v njuna srca in ju sklenila tako tesno, da se zdaj, ko sta hitela junaško življenje nasproti, niti za hip nista izpustili njuni roki. Na svojem ženitovanjskem potovanju sta si ogledala Pariz in zdaj

ju je gnala želja videti še kraj, kjer je nesrečno končalo že toliko ljudi, tja v Monte Carlo, kjer sta nameravala ostati le malo časa in se vrniti potem čez Genovo in Gotthard nazaj v svojo domovino.

Nasproti tema dvema je sedel tudi nek drugi možki z gladko obritim obrazom, z venomer mežikajočimi očmi in s kratko ostriženimi lasmi, tako da je bila njegova glava nekako podobna krogliji. Bil je to detektiv Julij Bartman. Spoznal se je z njima med vožnjo in sedaj je zadovoljno opazoval njuna obraza, ki sta se svetila zadovoljstva in sreče, kakor solnce, ki je sijalo tam zunaj.

V daljavi so se zasvetile v solnčnih žarkih ostre pečine, ki so se zajedale daleč v morje.

Bartman je pokazal nanje z roko in dejal:

»To so pečine monakovske. Za njimi leži Monte Carlo.«

»Tam mora biti res lepo, kakor v paradizu!« je dejala mlada gospa Margareta.

Na ustnicah detektiva Bartmana je zakrožil lahen smehljaj:

»Mogoče imate prav! Ali kolikor je meni znano, se nahaja tam peklo in raj v tako neposredni bližini, da pade marsikdo v grozno peklensko globino, ko se je še pred trenutkom nahajal v raju.

»Vi imate v mislih najbrže kazino in tiste zelene igralne mize!« je opomnil mladi soproig Hubert Harlander.

»No, da,« mu je pritrdil Bartman.

»No, jaz se ne bojim! Čisto gotovo bom stal še danes za igralno mizo. Par bankovcev že žrtvujem, kajne dušica,« in pri tem se je obrnil Hubert k svoji mladi ženki — »da vsaj kdo ne bi mogel reči, da sva bila v Monte Čarlu, a ne v igralnici.»

Soproga Margareta je nekoliko porudela, na to je odvrnila nekako boječe:

»Par bankovcev naj že bo, a več prav gotovo ne!« —

»No, da, to se razume,« ji je pritrdil soprog — »kaj meniš, da nameravam vreči v žrelo tem roparjem kaj več?! Kaj takega mi ne pride na misel niti v sanjah. In naposled saj lahko, da tudi dobiva, kje pa je zapisano, da moram ravno jaz zgubiti. Pa naj bo kakor hoče, sto frankov jim žrtvujem in — niti vinarja več.« —

Julij Bartman je zbral obraz v silno resne gube in smehljaj, ki je prej krožil na njegovih ustnicah je nenadoma izginil.

»Mislim,« je dejal — »da mi ne zamerite, če vam nekaj svetujem. Ne hodite v kazino. Lahko mi verujete, da dobro poznam človeško strast in slabost in zato trdim in sem o tem prepričan, da če položite v kazini na zeleno mizo sto frankov boste kmalu zaigrali desetkrat toliko in tudi še več.«

»Saj sem vam hvaležen za ta svet, ali biti v Monte Carlu in ne igrati, to je vendar nekoliko preveč smešno.

Sicer pa bodite prepričani, da sva midva prestala že toliko težkih preizkušenj in težav, da naju ni tako lahko zapeljati. Ali ni res tako, dušica?«

Mlada gospa je prikimala in stisnila roko svojemu soprogu.

»Verujte mi,« je povzel detektiv — »da niste vi prvi, ki ga slišim govoriti tako — ali konec je bil vedno isti. Bodite uverjeni, da ni nikogar, ki bi se pri igri v Monte Carlu okoristil, pa če bi že bil kdo, je to gotovo edino lastnik kazine.«

— »Toda jaz sam sem že slišal, da si je ta ali oni pridobil v enem dnevu po sto tisoč in še več...«

»Gotovo! Toda kdor danes nekaj priigra zgubi jutri še enkrat toliko ali sploh vse kar ima, kajti igra je vrag.«

»Jaz dobro vem, da nikoli več ne stopim k igralni mizi, pa če priigram tudi samo tisoč frankov.«

In gospa Margareta je naglo prikimala:

»Da, da, tudi če priigraš samo tisoč frankov, zapustiva vendar Monte Carlo še tisti večer.«

Detektiv Bartman je molčal in je gledal zamišljeno predse, kajti spoznal je, da bi bilo vsako svarenje zaman.

Tistikrat je obstal vlak v Monte Carlu. Razun tistih, ki so potovali še naprej v Mentone ali San Remo, so izstopili.

Mlada poročenco sta naglo segla po svoji prtljagi, pri čemer jima je pomagal tudi detektiv Bartman.

»V kateri hotel ste namenjeni?«

»V hotel de Russie,« mu je odvrnil Hubert Harlander.

Ko so oddali svoje kovčege postreščeku, so se vsi trije napotili proti izhodu, a Julij Bartman se je nekoliko oddaljil, kajti zdelo se mu je, da želi biti mlada zaljubljena dvojica pač zopet sama. Med vožnjo je pač prijetno kramljati s tem ali onim, da tako hitreje mine čas, a ko je človek na svojem cilju, je pač najrajši zopet sam in to posebno, če ima ob sebi svojo mlado ženko.

To je vedel tudi Julij Bartman, zato je hotel previdno zaostati in se pomešati in zgubiti med množico, ki se je gnetla sem in tja po peronu, ko naenkrat začuti na svoji rami težko roko. In tudi glas, ki ga je pozdravil se mu je zazdel zelo znan:

»Kak slučaj! Ne vem kaj vas je prineslo v Monte Carlo, a da sem vas pogrešal, bodite uverjeni!«

Bartman se je ozrl in zagledal pred seboj že precej priletnega moža s polno zelo osivelo brado. Njegove obrvi so nekako osorno senčile bliskajoče oči in ozke blede ustnice so bile skoro brez krvi.

In detektiv Bartman ga je spoznal takoj.

»Vi tu v Monte Carlu, gospod baron?! Jaz sem mislil, da gotovo nikoli več ne stopite na ta tla.«

»E, kaj so človeški sklepi in nameni! Kakor neznamenat prašek, ki ga odnese veter kamor hoče. Toda ne mislite, da ljubim ta Monte Carlo! O, vse prej! So-

vražim pač to gnezdo, da bi ga najraje potopil v morje, ko bi imel toliko moči!»

»Toda kaj vas je zopet privedlo semkaj?»

Obraz starikavega barona je postal naenkrat tako pust in mračen kakor kako megleno zimsko dopoldne.

»Vi veste,« je pričel bolj tiho — »zakaj tako sovražim ta proklet Monte Carlo. Tam v onem poslopju, tam v tisti palači, ki gleda s svojim svetlim pročeljem tako ponosno sem proti morju, tam so me uničili. Saj vam je znana ta zgodba, kaj ne! Saj veste, kako sem se pripeljal sem na morsko obalo s svojo ženo, da ozdravi, no, in ozdravila je resnično! Bil sem vesel in dovolil sem ji več kot bi ji smel! No, zdela se mi je tako lepa kadar ji je žarel obraz strasti za igralno mizo in kako lepo so se svetile njene oči, kadar je grabila na kupčke pridobljene cekine! A ko sem se zavedel velike nevarnosti je bilo že prepozno: ničesar več nisem mogel rešiti! Ona je zgubila, zgubila vse, razumete vse, kar se lahko imenuje vrednost! Pisala je mojemu bankirju brez vsake moje vednosti in zaigrala je vse! Ozdravila je kot sem želel, a vendar sem jo izgubil! Ko sem jo videl zopet, je bila mrtva, njen lepi obraz je bil razbit od pečin s katerih se je strmoglavila tam na morski obali. In od takrat sovražim ta kraj, to proketo mesto, ki mi je ugrabilo moje najdražje in zaklel sem se, prisegel sem, da nikoli več ne stopim na ta grozna tla.«

Bartman mu je prikimal:

»Poznam to zgodbo, za to mi je tem bolj nerazumljivo, kako da ste prelomili svojo obljubo in prišli vendar zopet v Monte Carlo.«

Baron Markraf kakor se je imenoval stari mož, se je nasmehnil polglasno, a pri tem so se začrtale okrog njegovih drobnih in bledih ustnic tako trpke poteze, kakor da težko premaguje ubupen vzdih.

»Da, da! Usoda se igra z nami kakor morje z z neznatnimi čolnički in tej črni usodi menda ne more nikdo ubežati, tako nam je usojeno! Berite prosim!«

Pri tem je podal baron Markraf detektivu Bartmanu brzojavko, ki je bila že vsa oguljena in zmečkana, kar je pričalo, da je starček pač že večkrat prebral in kakor da ne more verjeti njenemu poročilu, stiskal in mečkal v roki.

Bartman je bral in oči so se mu širile:

— Gisberta barona Markrafa smo našli v njegovi sobi mrtvega. Pridite takoj. —

Renée Olivier.

Bartman je molčal, kajti tudi njega je brzojavka tako presenetila, da prvi hip ni mogel ničesar odvrniti. —

Tudi starčkov obraz je nekoliko pobledel ko se je ozrl v detektiva, a je ostal vendar miren...

»Saj pravim,« je dejal čisto tiho »menda mi je usojeno, da sem moral pustiti tukaj ženo in sedaj še edinega sina.«

»Ali kako se je vendar zopet to zgodilo?« je povpraševal po kratkem molku detektiv Bartman.

»Ko sem prejel to brzojavko, sem mislil, da je storil pač kakor njegova mati ali tukaj sem zvedel, da se je zgodil zločin, umor! Prejšnji dan je imel izredno srečo pri igri, priigral je okrog stoinpetdeset tisoč frankov. In tisto noč potem je bil umorjen in morilec je vzel seboj tudi ves denar. Tako sem izgubil edinega sina. Policija sicer išče in sledi za morilcem, ali do sedaj še brez uspeha. Toda kaj — končal bi nesrečno prej ali slej — konec njegov je bil gotov, ko je stopil prvič za igralno mizo, in če je bila njegova smrt nekoliko drugačna od smrti njegove matere, je to čisto brezpomemben slučaj, kajti glavni vzrok je bil pri obeh isti...

Detektiv je ponudil baronu svojo desnico in dejal sočutno:

»Moje najgloblje sožalje. Prišel sem semkaj, da se nekoliko razvedrim in odpočijem, a sedaj pač ne smem misliti na to. Zagotavljam vas, da napnem vse svoje moči in ne mirujem poprej, dokler ne najdemo morilca. Prosim vas, pokažite mi hotel, kjer so našli njegovo truplo.«

»Hvala vam gospod Bartman, toda jaz se bojim, da glavnega krivca vendar ne boste mogli kaznovati.«

Nato sta se napotila oba čez široko ulico in izginila kmalu med razkošnimi nasadi pred igralno kazino. —

»Teško si je predstavljati kaj takega celo v sanjah. Ves zmeden in tako presenečen sem obstal na pragu kakor da sem okamenel. Prvi hip nisem mogel niti zakričati, ker v grlu me je stisnilo in gledal sem nekaj časa na mrtveca, kakor da so mi omahnile vse moči in misli. Bal sem se pristopiti celo k njemu, da se prepričam ali je že res ugasnila v njem poslednja iskrica življenja ali je še morda čas, da se ga reši prezgodnje smrti — noge so mi postale težke, kakor nabasane s svincem in če bi me prikoval na prag, bi morda ne stal tako mirno kakor sem tako. On pa je ležal tam poleg svoje postelje v luži krvi z obrazom obrnjenim proti tlor. Krčevito so stiskali njegovi prsti rob zmečkane preproge in zadaj na glavi mu je zevala široka rana. Morilec ga je moral udariti silno z nekim težkim predmetom, kajti videlo se je, kako se je lobanja udala. Na vratu in hrbtu je imel široke lise rdeče krvi, ki je curljala iz rane po tleh kakor iz studenca — — — in vse to sem zagledal naenkrat, da ni prav nič čudno, da prvi hip nisem mogel poklicati niti na pomoč.«

Pripovedovalec je umolknil in zatisnil trepalnice, kot da je zopet zagledal pred seboj ves tisti strašni prizor.

Na terasi hotela de Paris so sedeli pri neki stranski mizi Julij Bartman, baron Markraf in Renée Olivier, katerega je izdajalo njegovo rumenobledikasto, nekoliko upalo lice s črnimi brki, na prvi pogled za Francoza.

Govorili so njem vsi, ki so ga količkaj poznali, da je silno bogat, a da potroši precej na svojem vednem potovanju po inozemstvu, odkoder pa se je vračal vendar redno vsako leto zopet v Monte Carlo. Tako se je na zadnjem svojem potovanju seznanil z baronom Gisbertom Markrafom, s katerim sta nameravala preživeti nekaj tednov skupaj v Monte Carlu.

In Renée Olivier je pripovedoval dalje:

»In na to se me je polastilo neko težko temno čustvo, da sem celo jaz nekoliko kriv njegove nesreče, kajti povabil sem ga seboj v Monte Carlo, kjer je srečno priigral čez stoinpetdeset tisoč frankov in žrtvoval potem za to svoje mlado življenje. Igre je bilo konec nekako opolnoči in skoro vsi gostje v kazini so bili zbrani okrog igralne mize, kjer je bila Gisbertu tisti večer sreča tako mila in zato menim, da je moral biti tudi morilec med njimi. Vedel je, da ponese Gisbert, ako že ne vsega, pa vsaj nekaj denarja seboj v svojo sobo in to mu je dalo povod do zločinskega sklepa. Tako mislim jaz in menda se ne motim.«

Nasproti terase se je dvigala mogočna stavba »Cafe de Paris« z nasadom v arabskem slogu. Tam se je zbiral svet od najrazličnejših strani in najrazličnejših slojev in stanov. Ob strani bogato lišpane pariške koketke, ki je imela na sebi več vrednosti kot kak manjši trgovec v vsej svoji zalogi, se je sprehajala črnooka lahkoživka . . . na drugi strani je zopet kramljal ponosen grof z gladkoobritim gigrlskim igralcem . . .

profesor s častnikom: pisana množica tako različna po svoji zunanosti, kakor po poklicu, a vendar na tistem mestu skoro vsi z enim istim namenom: v kazino za zeleno igralno mizo!

»Ko sem prišel potem nekoliko k sebi, sem sklical takoj služabništvo v hotelu in poslal tudi po policijo. Ta je dognala, da je bil mrtvec udarjen od zadaj s težkim masivnim svečnikom, ki je ležal še ves krvav poleg postelje. Ali o denarju ni bilo ne duha ne sluha. Morilec mu je preobrnil vse žepe. Ko je komisija odšla, sem vam takoj brzojavil in ko sem se vrnil s pošte o morilcu še ni bilo nikakega sledu.«

Renée Oliver je umolknil in se zagledal v detektiva Bartmana, ki ga je ves čas poslušal pazno ne da bi kaj opomnil in se je sedaj zagledal zamišljeno pred se. —

»Zdaj bo pač težko izslediti morilca,« je dejal po kratkem molku — »ker so v sobi, kjer je bil Gisbert gotovo že vse osnažili in uredili, s tem pa tudi zbrisali in uničili marsikak važen sled.«

»Vsekakor,« mu je pritrdil Renée. »Ko je komisija odšla, so takoj vse omili in osnažili in če se ne motim je zdaj soba že oddana.«

»In kdaj se je vrnil tisto noč baron Gisbert v hotel?«

»O polnoči je bila igra končana in potem sva se zamudila še nekako do tretje ure zjutraj v Café de Paris. Jaz sem ga spremil do njegove sobe na št. 14. v

prvem nadstropju in odšel potem v svojo sobo v drugo nadstropje.«

»Ali se je baron Gisbert zaklenil?« je vprašal detektiv dalje.

»Tega se ne spominjam.«

»Toda, ko so ga zjutraj našli, vrata niso bila zaklenjena?«

»Ne.«

»Ali se morda niso poznali na ključavnici ali na tečajih kaki znaki vloma?«

»Ne.«

»In v kateri obleki so našli barona Gisberta, ko je bil že mrtev?«

»V tisti, kot je bil prejšnji večer.«

»Torej ni legel niti v posteljo?«

»Gotovo ne!«

Bartman ga je pogledal in je nekoliko pomolčal, kakor da nekaj premišljuje.

»Na vsak način se je moral torej zgoditi uboj, ako ne takoj, pa vsaj kmalu po vašem odhodu.«

»Tudi jaz sem takega mnenja.«

»Torej se je moral skriti morilec v tem času v njegovi sobi, ko sta bila vidva v Cafe de Paris.«

»Na to še nisem mislil,« je dejal Renée Olivier.

»Vsekakor je vedel morilec, da je baron tisti večer priigral veliko svoto denarja in je med tem, ko sta bila vidva v kavarni napravil svoj načrt.«

»Imate morda prav, ali sobe v hotelu so vendar v odsotnosti gostov vedno zaklenjene.«

»Že res, toda vi pozabljate, da visijo ključi tako-rekoč javno doli na deski pri portirju, kjer jih lahko vzame vsak. In morilec je prišel gotovo na ta način v sobo. Ko je sobo odprl, je nesel ključ zopet nazaj, sam pa se povrnil in se skrnil v sobi kamor že bodi. In če je to moje mnenje pravo, potem je moral baron Gisbert na vsak način najti svojo sobo odklenjeno.«

»Ah, imate prav,« ga je prekinil Renée Olivier. »Zdaj sem se spomnil, da je bila njegova soba odklenjena in je on še pripomnil, češ čudno, da je pozabil sobo zakleniti.«

»No, vidite, da imam prav. In sedaj trdim še drugo, da je moral biti morilec eden izmed gostov, ki so stanovali v istem hotelu, ker le takemu je mogoče vzeti tako predrzno ključ in ga potem prinesiti zopet nazaj.«

»Gotovo!«

»Toda...«

Detektiv Bartman je nenadoma umolknil, kakor da mu je usahnil vir teh dalekosežnih misli.

»In iz tega sledi sedaj dvoje gotovih posledic,« je dejal po kratkem premišljevanju. »Ali je morilec zapustil takoj naslednji dan hotel ali pa je sploh ostal in ložira v njem še sedaj.«

»Naslednji dan, ko se je zvedelo o umoru, je zapustilo hotel takoj več kot polovico gostov,« je pri-

pomnil Olivier. »In o umoru je lahko vedel vsak, ker je policija preiskala vse sobe.«

»In vsa ta preiskava je ostala seveda brezuspešna,« je opomnil Bartman in potegnil z dlanjo preko čela.

»Seveda.«

»Morilec je pač slutil, da preiščejo tudi njegovo sobo in se je na to pač pripravil.«

»Zdaj je mogoče že zapustil hotel in lahko tudi Monte Carlo.«

Toda detektiv Bartman je zmajal z glavo.

»Če tako mislim, kakor je mislil morilec, ko je nameraval in snoval misli in načrt za ta umor, kako bi ga tem premeteneje izvršil, če se popolnoma poglobim v njegove namene in načine, ki so mi znani, pridem do drugačnega zaključka. Kajti morilec ve, da ga reši samo hladnokrvnost in največja previdnost. Sledov ni zapustil nikakih, denarja se pri njem prav gotovo ne bi našlo — torej on ve, da bo policija pač najbolj pazila na one ki bodo zapuščali hotel ali celo Monte Carlo. In da se izogne tudi v tem vsaki slutnji, ni odšel iz Monte Carla ampak živi, kakor je živel poprej, prav gotovo še vedno v tem hotelu.«

Sedaj se je oglasil tudi stari baron Markraf, ki je do sedaj ves čas poslušal mirno in z napeto pozornostjo:

»Brez dvoma so to najboljši dokazi, torej upate, da potom teh naklepov in misli čisto gotovo izsledite morilca.«

»To vse še ne zadostuje,« mu je odvrnil mirno detektiv Bartman — »treba bo še poizvedovati in slediti oprezno in previdno — kajti sledu mi manjka popolnoma in to je pri stvari najtežje. Jaz samo vem pravzaprav: da se je zgodil umor, nad kom, kje in kako.« Nato se je obrnil proti Olivierju. »Ali vam je mogoče znano v kakih bankovcih se je izplačala baronu Gisbertu svota, ki jo je priigral?«

»Da! V tisoč-frankovskih bankovcih.«

»Številke?«

»Žalibog nisem pogledal.«

»In tudi drugi soigralci niso vedeli?«

»Ne. Vsaj meni ni znano.«

»Potem morilec sploh ne bo skušal denarja zmenjati, ker bankovec je enak bankovcu in se mu ni treba prav nič bati, da bi ga izsledili po denarju, če niso znane številke.«

»Kako pa ga mislite vendar izslediti,« je povprašal nekako nestrpno baron Markraf in se obrnil proti detektivu Bartmanu.

»No, morilec gotovo večkrat obišče kazino. In ker stanuje v hotelu de Paris, je moral pač prinesiti seboj precej denarja, katerega pa je pri igri izgubil, kar ga je napotilo do umora. Torej imam tu vsekakor opravka z nekim strastnim igralcem, ki pa se bo skušal zdaj vsaj nekaj časa odtegovati igri, da se ne izda... Pa saj vesta kaj je igralska strast in čisto gotovo Monte

Carla ne zapusti, dasi bo vedno skrbno pazil, če mu policija še vendar ni na sledu.«

»Torej upate morilca vsekakor dognati, dasi nimate nikakih zanesljivih podatkov in sledu.«

»Da.«

Renée Olivier si je prižgal cigareto in je skomizgnil z rameni nekako neverjetno.

»Ali bi ne bilo mogoče bolje, ko bi se domenili s komisarjem Gastaldijem in bi pričela to težavno zasledovanje skupno. Gotovo bi bilo več uspeha.«

»O, tega nikakor ne,« je odkimal detektiv Bartman.

»Zakaj ne?«

»Ker se bojim, da bi mi monsieur Alberto Gastildi napravljaj pri stvari kake težkoče in morda celo vse skupaj pokvaril.«

»Toda, kako je to vendar mogoče?«

»Prašajte, kako je mogoče, da se pes in mačka sovražita, pa vam prav tako ne vem odgovora.«

»Kako nameravate stvar pričeti?«

»Hm, to je čudno vprašanje. Sprehajal se bom pač, kakor se sprehajajo drugi, hodil bom v kazino, kakor hodijo drugi, zdaj pa zdaj riskiral pri igri tudi kako malo svotico, kakor riskirajo drugi, a pri vsem in povsod bom opazoval kakor drugi ne opazujejo.«

Baron Markraf se je obrnil proti njemu in se mu je hvaležno nasmehnil:

»Vi ste mi že izkazali: nekoč veliko uslugo, za katero sem vam še danes hvaležen. Tudi takrat nisem razumel, kako boste pričeli svoje iskanje, kakor ne razumem danes, toda zagotavljam vam in obljubujem vam, če res zasačite zločinca —»

Toda detektiv Bartman je zamahnil z roko in ga hlastno prekinil:

»Niti besede o kaki obljudi, gospod baron! Vi me poznate in veste, da mi bo najdražje plačilo in zadoščenje za ves trud — samo uspeh.«

Skozi košate krone zelenih palm se je svetila palača igralne kazine in baš tisti trenotek so se na široko odprla vrata, da so se trumoma usule v prostorno vežo pestre množice, ki so že težko čakale, kdaj jim bo skoro mogoče zopet stopiti za usodepolno zeleno igralno mizo.

»Igra se prične!«
»Mogoče bi radi prisostvovali? Nikakor vas nočem zadrževati, jaz sem nekoliko utrujen od vožnje in bi se kaj rad nekoliko odpočil.«

Baron Markraf se je začudil in osupnil:
»Kako? Vi hočete spati, ko ste ravnokar čuli o umoru mojega sina in obljubili, da hočete napeti vse moči, da izsledite morilca?«

»Zakaj ne?« se je nasmehnil detektiv. »Ko se človek nekoliko odpočije, čuti v sebi zopet nove moči in misli vse bolj jasno in bistro. Na svidenje torej čez eno uro v kazini!«

In detektiv Bartman se je poslovil z lahnim poklonom.

Baron Markraf in Renée pa sta se počasi napotila proti kazini. Ko je stopal sivolasi baron Markraf po širokih stopnicah proti dvorani, kjer so se shajali najstrastnejši igralci vsega sveta, mu je naenkrat potemnelo liče in zamrmral je med trpkim smehom:

»Dvakrat me je oropalo to zlato tele, kar mi je bilo tako pri srcu, zdaj, ko sem popolnoma sam, na vsem božjem svetu, se mi pač ni potreba bati, da bi mi odvzelo še kaj, kar bi težko pogrešal...«

Tretje poglavje.

Ako sta baron Markraf in Renée Olivier res mislila, da je detektiv Julij Bartman od vožnje utrujen in se hoče, kakor je dejal, nekoliko odpočiti, sta se lako varala, kajti detektiv Bartman je prečul mnogokrat že po več noči po vrsti ob najnapornejšem zasledovanju različnih individijev, ne da bi pri tem oslabei njegovi živci, zato mu je bila vožnja kakor v zabavo in razvedrilo, odstranil pa se je od barona Markrafa in Renée Olivierja samo z izgovorom, da je mogel biti sam. Kajti vedel je, da ga čaka pri izsleditvi tega skrivnostnega morilca marsikaka težavna pot, na kateri bi mu bil kak spremljevalec samo v nadlego in oviro.

V hotelu de Paris je bil detektiv Bartman povsem neznan, kajti, da bi vsakdo vedel za njegov poklic, tega ni maral, ker je vedel, da bi mu delalo to

marsikje tudi ovire in neprilike. Toda če bi kdo vprašal pri vratarju po trgovcu Singerju, bi ga peljal na št. 36, kjer bi imel čast govoriti z — detektivom Bartmanom, a tisti trenotek bi moral brez dvoma nekoliko počakati, ker se je detektiv Bartman ravno razgovarjal z natakarjem.

»Povem vam, da je to nezaslišana nevednost in brezbriznost,« mu je govoril skoro osorno — »da mi niste prav nič povedali o umoru, ki se je zgodil v tukajšnjem hotelu pred kratkim!«

In natakar je bil skoro v zadregi.

»Toda oprostite,« je odgovoril ponižno in nekako boječe — »jaz vendar ne smem praviti tega vsakemu gostu, sicer bi bil hotel kmalu popolnoma prazen. Saj je škode dovolj, ker je takoj tisti dan zapustilo hotel šestinštirideset gostov!«

»To se razume, da jih je gotovo zelo malo ostalo.«

»Da, dvanajst!«

»Seveda, kajti nikdo bi ne bil rad naslednik dotičnega nesrečneža in zato bi me o stvari lahko obvestili.«

»Potem bi gotovo tudi vi, gospod Singer, takoj zapustili hotel!«

»Ah, kaj takega mi ne pride na misel. Ravno zaradi tega ostanem tukaj, ker me take stvari zelo zanimajo. Ali mi veste povedati kaj natančnejše o tej stvari?«

»Toliko pač, kolikor ve vse služabništvo v tukajšnjem hotelu.«

»To pač ee bo nič gotovega in natančnejšega.«

»Sobarica Suzana je bila prva, ki je prihitela na klic gospoda Renée Oliverja in videla tisto grozodejstvo.«

Natakar je hotel pripovedovati natančneje, a detektiv Bartman ga je radovedno prekinil:

»Ali je tičal ključ v ključavnici na zunanji ali notranji strani?«

»To je vprašal tudi komisar Gastaldi. V notranji strani, In sobarica je vzela ključ.«

»Koliko časa je že bival baron Markraf v hotelu?« je vprašal detektiv dalje.

»Štiri tedne.«

»Vedno z gospodom Renée Olivierjem?«

»Da!«

»Ta je pač bogat, kaj ne?«

»Da, On biva vsako leto po par tednov v tukajšnjem hotelu, je namreč strasten igravec.«

»Tako . . . in kako se kaj govori — Ali dobi ali izgubi?«

»O, on je že večkrat zaigral po več stotisoč, a jih potem zopet priigral. Je namreč zelo premišljen in hladnokrven.«

»In baron Markraf?«

»On je tisti večer igral prvič. Sam je pripovedoval večkrat, da ni položil v vsem svojem življenju še

Promet v letu 1910 čez 1000 milijonov kron

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

STRITARJEVA ULICA šte. 2. (LASTNA HIŠA).

Posreduje najkulantneje nakup in prodajo vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, prioritet, srečk in novcev. Prevzema zavezanja proti kurzni izgubi pri izžrebanju; denarne in karnilne vloge na tek. račun ali na vložno knjižico.

Vloženi denar se obrestuje od dne vloge do dne dviga s

4 $\frac{1}{2}$ 0/0 čistih

Do K 10.000.— brez odpovedi. Za vse vloge jamči vse lastno premoženje t. j. sedaj okroglo **devet milijonov K.** Zamenjava in eskomptuje izžrebane obligacije, srečke in kupone. Prodaja in kupuje devize in valute. Daje predujme na vrednostne listine pod kulantnimi pogoji. Eskomptuje in vnovčuje menice. Borzna naročila za dunajsko in inozemske borze izvede točno in ceno. Nakaznice in čeki na inozemska mesta. Promese k vsem žrebanjem.

Kupuje in prodaja ameriške dolarje.

Podružnice: Trst, Celovec, Split, Sarajevo in Gorica.

Rezervni zakladi K 500.000.

Dejniški kapital K 5.000.000.

Novi jubilejni cenik je izšel!

Uveljavile so
se mnoge
znatno znižane
cene.

Švicarske
„Union“ ure
so le najboljše!

Cenik se pošilja
na zahtevo za-
stoj in poštne
prosto.

Fr. Čuden v Ljubljani

urar in trgovec
samo nasproti Frančiškan. samostana

Tovarna kanditov in sladčic
Josipina Schumi, Ljubljana
Gradišče 9

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih v svojo stroko spadajočih izdelkov, kot: mnogovrstnih sladčic (bonbonov) od navadnih do najfinejših. **Razno navadno pecivo, piškote, vafelne itd.**

Edina zaloga za Ljubljano čokoladne tvornice **J. Mannerja na Dunaju**: čokoladne in druge predmete na drobno in debelo.

Kakovost mojih izdelkov je brez konkurence
Postrežba točna. ❁ Cene zmerne.

Tiskarna knjig in umetnin
D. HRIBAR

Ljubljana, Dunajska cesta 9

Priporoča se cenjenim založnikom in pisateljem za tiskanje knjig in brošur. Izdeluje tudi vsakoršne tiskovine za urade, društva, trgovce, obrtnike itd. V priprosti, vendar kar najjokusnejši obliki, kakor tudi v najelegantnejšem eno- in večbarvnem tisku pravilnega sloga.

Cene zmerne. Izvršitev točna.

Prva kranjska tvornica plete-
nin in tkanin

Dragotin Hribar

Ljubljana, Zaloška cesta št. 14

priporoča cenjenim gg. trgovcem v mestu
in na deželi svoje izdelke, kakor: noga-
vice, rokavice, gorenje jopiče, gamašne,
otroška oblačilca, telovnike za gospode
in lovske telovnike itd. - Blago najboljše
kakovosti, cene nizke, postrežba točna.

Dobro blago se samo hvali!

Ustanovljeno 1842. Električna sila. Telefon 154.

Tovarna olnatih barv,
== laka in firneža ==

Brata Eberl,
== Ljubljana ==

črkoslikarja, lakirarja, stavb. i. pohišt. pleskarja,
Miklošičeva ul. 6. nasproti 'Uniona'.

Velika zaloga lesenih malih
pohištvenih predmetov za
vžigavanje risb, kakor tudi
vse k tem spadajoče pri-
— prave in materijalije. —

Velika in moderna
zaloga oblek
za gospode, dečke in otroke

A. KUNC

Dvorni trg št. 3.

(na voglu Židovske ulice.)

Strokovnjaška postrežba z izbornimi
izdelki, po nizkih stalnih na vsakem
predmetu označenih cenah.

Naročila po meri točno in
priznana dobro.

GRAMOFON

je najboljša domača
godba, vedno gotova
in pripravljena —
prinese v hišo srečo
in razvedruje človeka
— preganja starim in
mladim dnevne skrbi.

GRAMOFON

se nikdar ne utruji;
igra najlepše valjčke,
koračnice i. t. d. Med
odmorom prenaša

GRAMOFON

fino, točke svetovnih pevcev, kakor Carusa, Navala
— Šlezeka, in vsakovrstne domače in tuje pesmi.

Najlepše božično darilo je fin

GRAMOFON

kateri se dobi najboljše in najceneje v največji za-
logi gramofonov

A. Rasberger, Ljubljana, Sodna ul. št. 5.

Zaloga gramofonov avstr. gramofonske družbe na Dunaju.

Predno kje kupite, oglejte si mojo zalogo — pogledati ne stane nič.